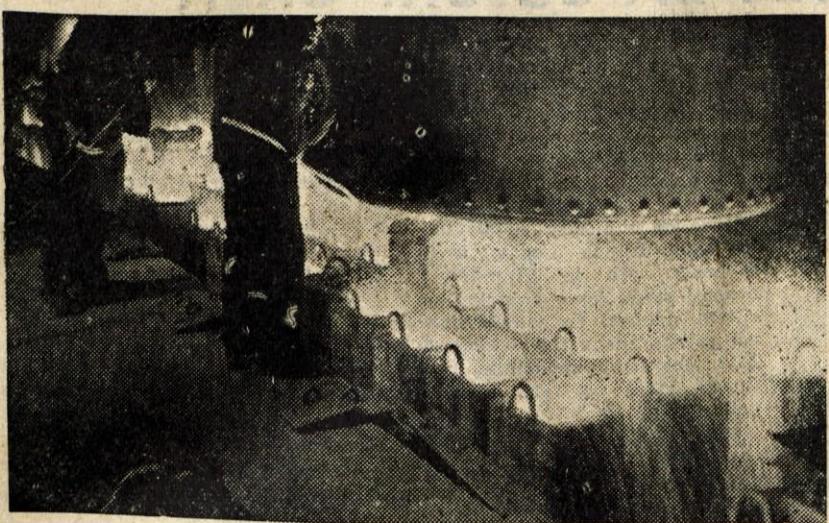

AKTUALNO VPRAŠANJE

LETNO X. — ŠT. 4 — CENA DIN 10.—

GLAS GORENJKE

GLASILLO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI ZA GORENSKO

Gorenjci so se kljub slabemu vremenu udeležili sprevoda na grobove dražgoških žrtv

PO PETNAJSTIH LETIH

SO SE V DRAŽGOŠAH SPET SRECALI
BORCI CANKARJEVEGA BATALJONA

Ustavili so se tudi pred spomenikom talcev, ki so padli pred petnajstimi leti v herojski bitki ob napadu okupatorja na Dražgoše

ZANIMALO VAS BO...

da je zbiramo DRAGOCENA DA-RILA za naše naročnike. NAGRADO NO ZREBANJE bo v drugi polovici februarja. Zreb bo izbiral dobitnike šamed naročnikov, ki bodo dotlej vplačali celoletno naročnino. Vsakdo, ki bo pridobil najmanj 5 novih naročnikov, se bo že rebanja lahko udeležil še z enim dodatnim glasom, tako da si bo podvajil pot do sreče.

Glavna dobitka, ki že čakata v uredništvu, sta KOLO ZNAMKE »ROG« in RADIJO APARAT »VESNA« M 56 s vzgrajenim magičnim očesom. Ta sprejemnik je najnovješji, izpolnjeni izdelek ljubljanske tovarne »Telekomunikacije«.

Na NAGRADNO ANKETO o vsebin in oblikah »Glasa Gorenjske«, ki smo jo razpisali v 36. številki lanskega letnika našega lista (7. XII. 1956) smo dobili že mnoge odgovorov, izmed katerih bomo NAJBOLJŠIH OSEM LEPO NAGRADILI. Rok za pošiljanje odgovora na nagradno anketo PODALJSUJEMO DO KONCA JANUARJA, da bi čimveč naročnikov in bralcev lahko povedalo, kaj sedijo v novi spletki »Glasu Gorenjske«.

Narodni heroj Tonček Dežman se je poklonil spominu svojih tovarišev

Dražgoše, 13. januarja
Danec so nekdanji partizanski kraji v Selški dolini ponovno oživeli. Obiskali so jih nekdanji borci Cankarjevega bataljona in drugi partizani. Spominjali so se spet težkih pohodov in bojev proti, tedaj še nadmočnemu, okupatorju. — Kljub temu, da je bila dražgoška borba v času, ko je bil okupator močan še na vseh frontah, njegova podla dejanja niso uspela.

Danes dopoldne so se borce, Dražgošani, gostje in okoličani, poklonili žrtvam in talem pred spomenikom v Dražgošah in na dražgoškem pokopališču. Ponosno so ob grobovih razmišljali o svojih pohodih ter se hkrati spominjali svojih padlih tovarišev. L.J.

S tovarniškim dimom zakajene Jesenice so postale zadnja leta tudi prašne. Toda ne od pristnega prahu, marveč od prahu železne rude, ki ga izloča nova prazarna v Hrenovici. Rjav prah železne rude se dan na dan uveda na stavbe, vrtove, ceste in ljudi. Prébivalstvo se že dolgo sprašuje, zakaj ne namestijo obljudljene čistilne naprave. Ljudi, ki gledajo, kako ginejo vrtovi in drevje, se vedno bolj loteva bojazen za osebno zdravje. So stanovanja, v katerih oken sploh ne smejo odpirati. Posebne komisije so ugotovile, da je v zraku ogromno prahu in predlagale nujno ureditev lovilne in čistilne naprave, kakršne imajo v vseh večjih industrijskih krajih. Odlašanju bo treba napraviti konec. Pričakujemo, da bo Zelezarna to čimprej uredila.

Jeseničan

Zelezo teče...

KRAJN, 14. JANUARJA 1957

BOHINJCI V PREMOČI

(OD NASEGA POSEBNEGA DOPISNIKA)

Boh. Bistrica, 13. januarja

Danes dopoldne so bile v Bohinju mednarodne sančkaške tekme za »Lazarjev pokal«. Okoli petsto gledalcev je bilo zadovoljnih z izvedbo tekmovanja in rezultati. Tekmovalci so tekmovali na 1400 metrov dolgi progi, ki ima 261 m višinske razlike.

Rezultati: 1. mesto je osvojila ekipa Jesenice s časom 21.31,5, 2. Bohinj 21.59,3, 3. Jesenice II 22.46,7.

Posemecnik: 1. Milan Ulčar (Jesenice) 4.01,2, 2. Stane Horvat (J) 4.07,8, 3. Peter Sorli (Bohinj), 4. Karel Klančnik 4.15,6 itd.

HOKEJSKO DRŽAVNO PRVENSTVO NA JESENICAH

Ljubitelje hokeja na Gorenjskem bo prav gotovo razveselila novica, da bo letošnje državno prvenstvo ponovno na Jesenicah od 29. januarja do 3. februarja. Sodelovalo bodo hokejska moštva z Jesenicami, Ljubljane, »Partizanom«, »Crveno zvezdo«, lanskotletni državni prvaki »Zagreb« ter republiški hrvaški prvaci.

Vsekakor bo tudi letošnje prvenstvo veliko pripomoglo popularizaciji tega športa na Gorenjskem in ves čas trajanja navduševalo gledalce, ki bodo prisostvovali borbam na ledeni plošči pod Mežakljo. I.A.

LAZARJEV POKAL

Mladinci: 1. Franc Zupan (Kropa) 4.20,2, 2. Zdravko Vesel (J) 4.21,6, 3. Leopold Samer (Villach) 4.23,3 itd.

Članice: 1. Mihaela Klinar (J) 4.24,5, 2. Julka Ravnik (Bohinj) 4.27,3, 3. Marija Sodja (B) 4.30,4 itd.

Nastopilo je 12 ekip, od katerih dve iz Villacha (Avstrija), s 94 tekmovalci.

Vreme zjutraj tekmovalcem ni bilo naklonjeno, medtem ko se je do poldneva znatno izboljšalo. Organizacija je bila odlična.

FRANC BAJT

RAKRŠEN DOM - TAKŠNO DRUŠTVO

SLABO VZDRŽEVANI KULTURNO-PROSVETNI DOMOV

Posebna komisija Sveta za просветo in kulturo OLO Kranj je v zadnjih mesecih obiskala precej kulturno-prosvetnih društev na Gorenjskem. Zbirala je gradivo o stanju kulturnoprosvetnih objektov ter pri tem ugotovila marsikatero pomankljivost. Prav o tem bi kazalo napisati nekaj vristic.

Komisija je predvsem mnenja, da je osnovni vzrok za nepravilnosti, ki jih je opazila po društvih, nerazčiščeno lastništvo kulturnoprosvetnih objektov. Domovi so splošno ljudsko premoženje in jih upravljajo stanovanjske skupnosti. V resnici pa v načrtu primerih ne skrbe za domove niti stanovanjske uprave niti društva. Zato je mnogo domov v zelo slabem stanju.

Drugače je z domovi telesno - vzgojnimi društvi »Partizan«. Ti so last društev in zato društva nanje tudi pazijo. Zato ne bi bilo napak, če bi pristojni ljudje razmisljali, da bi po zgledu partizanskih domov uredili tudi kulturne domove. Doslej je v mnogih prostvenih domovih celo vrsta podnajemnikov, društev, organizacij, dalje kinematografi in celo privatna stanovanja. Ni pa tistega, ki bi bil resnično zainteresiran in tudi obvezan skrbeti za hišo.

V zadružnih domovih, ki so bili pravzaprav grajeni, da postanejo kulturni centri na vasi, pa so v mnogih primerih ostale kulturne dvorane nedostopne.

grajene. Tako je v Senčurju, v Žireh in na Visokem. V Senčurju se mora zato kulturno - prosvetno društvo stiskati v neki šupi. V vseh naštetih zadružnih domovih pa so že prav lepo urejene trgovine.

Ker je v mnogih krajih — iz razumljivih razlogov — samo po en dom, bodisi kulturno - prosvetni ali pa fizični, se takoj pojavi tudi problem sožitja med društvi, ki v njem domujejo. Posebno, če je to dom »Partizana«. Cisto prav je, da telesno - vzgojna društva pazijo na svoje domove. Vseeno pa je nerazumljivo, da na primer v Gorenji vasi zahteva »Partizan« od kino podjetja tako visoko najemnino za dvoran, da se resno postavlja vprašanje obstoja kinematografskega podjetja. V Gorenji vasi je slab tudi odnos občinskega ljudskega odbora do knjižnice. Da bi pridobili prostor za administracijo, hočajo po vsej sili izriniti knjižnico iz dosedanjih prostorov. V času, ko se vsi kulturnoprosvetni organi v okraju zavzemajo, da bi se občinske knjižnice okreplile in da bi se v njih nastavilo sposobne stalone knjižničarje, bi bil to res kaj neprimeren ukrep.

In ob koncu še dober zgled: dom kulturno-prosvetnega društva v Liki je skrbno vzdrževan. Vidi se, da članstvo skrbi za nj. To daje spričevalo o delu društva.

-k

naš razgovor

»Že petnajst let vozim mleko v Lesce«

Tisto jutro, ko sem srečal Janeza Kristana, ki je doma v Hlebecu pri Begunjah, je bilo v Lescah krepko mraz. Sonce je »grizlo«.

Namenjen sem bil v Begunje. Ni šlo drugače — peš bo treba iti, sem si mislil. Vtem pa me prav na cestnem križišču povabil prijazen glas Kristanovega »očka«, naj prisledem na njegove sani.

»Sicer grem le do Hlebc,« je dejal, »polodno pošč bo že vam pa le prihranil!«

»Ni bilo treba dvakrat reči... Kramljala sva, seveda!«

Janez Kristan vozi že več kot petnajst let mleko v mlekarino v Lesce. Pozimi, vsako jutro, naloži na sani tri do štiri vr-

če mleka, ki ga zbere pr. kmetih v Hlebecu in Begunjah.

»Mleko še kar dobro plačajo,« pravi, »še posebno zato, ker mlekarina upošteva njegovo kakovost. — Le to me čudi,« je še pristavljal, »da mlekarina pozimi ne pobira mleka s kamioni, tako kot poleti.«

No... midva s »šimelnom« sva sicer že navajena...«

Ko sem ga še povprašal, koliko križev ima že na hrbtnu, je odgovoril:

»Osemdesetletnice ne bom nikoli več praznoval!«

Moral sem napraviti sila začuden obraz nad njegovim spoštljivo starostjo, ki je ne kaže, kajti dodal je še: »Mar ne verjamete? — Pa je le res!«

Potem sva eno pričigala in

dim cigarete nama je vzbujal občutek tako potrebne topote.

Kristanov »ata« je res prava gorenjska grča...

I.A.

ROMAN
SLIKANICA
ZANIMIVOSTI
FIJIM

ZADNJA STRAN

MIMI
MALENŠEK
KONČ

VIGENCI

ROMAN

Vrnila se je v zgornjo hišo. Tu je bil zrak nasičen s tobakovim dimom, vonjem po razliti pijači in človeškem potu. Peč je vroče žehjela, da je po oknih tekla sopara, kljub temu pa je od kamenitih sten vleklo mrzlo. Pod stropom je medlo mezikala petrolejka z mlečnobelim porcelanastim obodom. Pri mizi so sedeli Aleš, stric Miklavž in Zgonc iz Kamne gorice. Aleš je topo gledal predse, bil je utrujen od bdenja in hrupa. Zgonc je vlekel iz dolge porcelanaste pipe in stric Miklavž je zaspano nihal nekam predse. Na mizah je bilo še vse našarjeno in Ana je brez odloga začela pospravljiati. Pobirala je kozarce in zlagala ostanke jedi. Možje so jo gledali in molčali. Samo enkrat je Zgonc pretrgal tišino z vprašanjem:

„So se vsi odpeljali?“

„Vsi,“ je odvrnila na kratko.

V ušesih ji je še vedno šumel hrup pogrebcev. Čutila se je tako trudno in onemoglo, da bi bila najraje sedla, spustila roke v naročje in počivala. Toda razločno je čutila, kake jo Zgonc gleda in strogo ocenjuje. Zato je z narejeno živahnostjo porinila preden steklenico žganja in mu ponudila piti.

„Pijte! Poglejte, koliko je še ostalo!“

„Sem ga že dovolj,“ je mrmraje odvrnil Zgonc. Med zobjmi je žulil cev dolge pipe, od časa do časa jo je vzel iz ust in se pripravljal, kakor bi hotel povedati nekaj važnega, toda vsakokrat mu je pogled obvisel na Alešu in Miklavžu, potisnil je pipo nejevoljno nazaj in spet molčal. Onadva se nista menila zanj, toda vedel je, da bi pazno prisluhnila, kakor hitro bi spregovoril tisto, kar je nameraval. Potem je spet ogledoval Ano in pri tem bi ga skoro posili smeh. Ona bo poslej gospodarila na Gašperinovem! Kako neki, gosposka in krhka, kakršna je! Saj je videti, kakor strdena punčka! Pri tem je začutil posmeh in je jezno pomislil: „Gašperini, gosposki Gašperini!“ Bilo mu je, kot bi gledal svojo ženo. Ko je bila mlada, je bila čisto podobna Ani. Imela je prav tak podolgovat obraz, na njem pa poseben izraz, ki je bil še najbolj podoben žalosti in neprestanemu nememu očitanju. Tega Zgonc ni mogel trpeti. Prav zaradi očitajočega obraza jo je včasih v jezi pretepel, ne da bi sam vedel zakaj. Ko je bila mlada, jo je imel rad in vzela sta se, ker je postala njuna ljubezen vsem očitna. Oh, zdaj je nespametno misliti na stare, pokopane reči. Rad bi se pomenil z Ano zaradi sina Dominika. Fant je že lani odslužil vojaščino in se obeša doma, ker nikjer ne najde pravega deta. Zgonc sam ga ne more rabiti, on je podkovski kovač, fant pa se je izučil pri Globočniku v Železnikih in je do vojaščine delal v fužini. Mislil je, da ga bo Globočnik vzel nazaj, a bogataš se pritožuje, da nima dela. Prekleti časi! Še tisti dan, ko je izvedel, da je svak v Kropi umrl, se je Zgoncu porodila misel, da bi Dominika lahko potisnil Ani v hišo. Spodnji, manjši vigenc naj mu da v najem. Fant je delaven, družine nima, lahko si bo prihranil nekaj denarja. Tudi bo potem konec tistega opletanja okoli gotove, ki služi v gostilni in ne bo imela počasnega groša dote. Ko bo moral trdo delati, ne bo utegnil misliti na dekle. Zgonc je mislil na vse, tudi na to, da ima v hiši še mlajše otroke in da je sam še trden. Ali naj mar izroči sinu in se umakne v kot? Tri sto goldinarjev dote je bil pripravljen dati Dominiku, potem naj si sam pomaga, kakor ve in zna. Ko se je o tem domenil s sinom, se mu je porodila še druga misel, ki je pa ni izrekel. Pri Gašperinu bosta dedovala sin in hči vsak polovico, kdo bi vedel, kako se bo še vse obrnil!

Sirote iz „Tovarne sanj“

»Imajo vse, kar je mogoče kupiti z denarjem,« pravijo zdravnik za duševne bolezni, ki se ukvarjajo z otroki filmskih zvezd. »Manjka pa jim najvažnejše: materinska in očetovska ljubezen.«

Na primer hčerki Rita Hayworth, enajstletna Rebecca iz zakona z Orsonom Wellesom in šestletna Jasmy iz zakona s princem Ali Khanom. Pri obeh ločitvah zakonov sta se obe stranki hudo borili, ali bo sedišče prisodilo otroku očetu ali materi. V obeh primerih je zmagala Rita Hayworth, potem

ci slavnih staršev iz zakona v zakon. Hčerka Lane Turner, očarljiva Chery Christine, se res ne more tako hitro navezati na nove očete, kakor hitro Lana Turner menjava može, zato nje-

LOMILEC SRC
Errol Flynn

na mati včasih za kakšen mesec odloži ločitev oziroma novo poroko, da se Chery laže privadi...

Pet otrok »lomilca srca« Errola Flynya lahko samo iz časopisov izve, kaj počne njihov oče, predvsem o njegovih številnih škandalih in o rubežih, ki jih zahtevajo njegove žene, da dobijo alimente.

Gregory Peck, ki mu je letos 40 let, se je lani 19 ur po ločitvi s prejšnjo ženo, s katero ima tri sinove, poročil s 24-letno Parizanko Veroniko Passani, ki je po materi Rusinja, po očetu Francozinja, po poklicu pa novinarica. Elegantna Veronika zatrjuje, da bo obdržala Gregoryjevo ljubezen, ker mu bo znala venomer dopovedovati, da je najpomembnejši moški na svetu. Zdaj se baje še trudi, da bi se priljubila njegovim trem otrokom. Otroci pa so vendarle nekaj velikega izgubili in kdo ve, če ne bodo postali kot toliko drugih »hollywoodskih sirotov, ki jih kot nadležen tvor vlačijo iz zakona v zakon, dokler se končno ne najde zanje kaka stara mama ali dobroščna sosedka.

ZAKAJ TAKO MRKO?
Orson Welles

pa se za otroka ni več brigala. Izročila ju je v varstvo svojih novih tašč, materi svojega novega moža pevca Dicka Haymesa, ta pa svoji sosedi. »Društvo za preprečevanje krutosti proti otrokom« je Rito tožilo, toda slavna zvezda se je izmazala.

Kot kos prtljage romajo otro-

NAJPOMEMBNEJSI?
Gregory Peck

GRODOVINSKE IN RUGATNIKI
Z GORENJSKE

OZ. 21. 1. 1957. - P.

Savica. Kdo ne pozna tega najlepšega in našega največjega slapa pri vasi Ukanca na zahodnem koncu Bohinjskega jezera, ki privre iz Komarje in pada 97 m v globino. Malo je odraslih Gorenjecev, ki bi vsaj enkrat ne poromali v ta lepi košček naše gorenjske zemlje.

Slap Savico je ovekovečil dr. France Prešeren v svojem Krstu pri Savici. Zanimivo je, kaj pripoveduje o nastanku te umetnine bohinjski rojak dr. Janez Mencinger.

Mavnica pri slapu je v resnici tako krasna, kot jo opeva pesnik v verzih:

Izmed oblakov sonce zdaj zasije,
in mavnica na bledo Bogomilo
lepote svoje čisti svit izlije,
nebeski zor obda obliče milo...

Mavrič pa vidi le malokdo, ker obseva sonce spodnjo polovico slapa in goste vodne kapljice razpenjenega slapa le v zgodnjih dopoldanskih urah. V iedenomrzi megli kapljice naredi sončni žarki več mavric, drugo nad drugo. Posebno goste in živobarne so

videti na levi strani kotla, tako da imaš sonce ravno za hrbotom. Človeka, ki stoji pod slapom, pa mavrica ne more obsevati in se je pesnik poslužil tu prisopobe. Kot se Mencinger spominja, so v njegovi mladosti bohinjski očanci pripovedovali, da je obiskal Prešeren Bohinj z večjo družbo. Pri slapu so morali biti pred deseto uro, ker se pozneje mavrica ne vidi. Pogled v krasni prizor ga je tako prevzel, da je iz tega vtiša ustvaril enega izmed najlepših prizorov v Krstu pri Savici.

Pripovedovali so tudi, da je Prešeren ves zamaknjen dolgo časa strmel v mavričaste pene slapa in mogočne sklade nad njim. Tovariši so ga nadlegovali, naj katero zakerži o Savici. Odkrižal se jih je s precej robato zabavljico na Savico. Ker z njo niso bili zadovoljni, jim je obljubil, da bo o Savici tako pesem zapel, da bodo vsi strmel.

In tako naj bi se — po Mencingerjevem mnenju — spočel Krst pri Savici.

13. Blaž je dočakal pretep. Tončkov uader, dasi močan, ga ni dosti zabolel, le vzdramil ga je, da je ravno vsa kri v njem vzkipeala. Kot izkušen pretep, se oklene svojega sovražnika v trenutku, mu spodnje noge in ga vrže po tleh.

Ko neznani vidijo, da Tončku slab prede, navalijo na Blaža. Ta jih še v pravem trenutku opazi, prime težak stol in ga zavrhli nad glavo. Zmagovalno se ozre po napadalih in iz oči mu bliska grožnja: »Naj le pride kde bližu!«

14. V tem izvlečku mali šepavec izza škornjev svoj nož. Blaž zdaj uvidi, da se je s takim bikom nevarno bosti in se umika proti vratom, grozeč, da bo prvenmu, ki se mu bo približal, zmečkal rokomavbarsko glavo v kašo, da bo samo še ka pasjo klobase dobra. To razkači šepavca in ta zažene z vso silo nož v Blaža.

15. Blaž je bliskoma s stolom prestregel nož, ki bi mu gotovo razkljal čeljust. A zdaj se zgane stari sivoobračec in vzame cinkasti podstavek z mize. Pri tem mu odpade brada in Mozol, ki prepozna v njem Tomaža, se zdaj strahoma zave, da je padel res med rokovnjače. Roke so mu strple in podstavek, ki ga je zadel v čelo, je opravil svoje. Izzivač je padel po tleh. »Suni gal! zakliče Tomaž šepavca, ki je izdržal nož iz stola in pianil na Mozola.

16. »UPETAJ, ŠMOLAR!« zavpije v tem trenutku Nande, ki je pravkar stopil v točilnico in dvigne levo roko z razklenjenimi prsti.

Kakor bi ga zadela strela, spusti mali šepavec svoj nož na tla, pa tudi ostali trije strahoma sklonijo glave pred dešicom. Nekaj trenutkov je bilo vse tiko.

*) upetaj, šmolar! = proč, pes!